

DEȘTĂINUIRI

Corneliu Livanu

DESTĂINUIRI

Poezii
Volumul 4

Ediție îngrijită
de Constantin Moisa



Editura Casa Cărtii, Oradea
2007

Destăinuiri

Copyright © 2007 Corneliu Livanu

Ediție publicată de

Editura Casa Cărtii

O. P. 1, C. P. 270

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adi Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIVANU, CORNELIU

Destăinuiri / Corneliu Livanu. - Oradea : Casa Cărtii, 2007

ISBN 978-973-8998-18-6

821.135.1-1

Tiparul executat la Tipografia Leș s.r.l.

Str. Arenei nr. 16

440097 Satu Mare

Tel. 0261-768352

PREFAȚĂ

Încerc un sentiment de mare bucurie la apariția acestui al patrulea volum de versuri al prietenului și fratelui meu în Cristos, Corneliu – poetul care și-a acordat lira la picioarele maestrului său, regretatul Costache Ioanid.

După „primăvara” *Paginilor alese* și „bogatul cules” al *Spicelor lui Rut*, era de așteptat o mărturie de „toamnă împovărată de galben auriu și înmiresmat” pe care ne-a oferit-o inspirat-intitulatul al treilea volum *Dumnezeu este cu noi*. Cei ce îndrăgesc opera lui Corneliu Livanu cred că au jubilat intrând în posesia apreciatului volum *Dumnezeu este cu noi*.

Și iată că acum, parcă spre a întregi ciclul anotimpurilor, așezat „la gura sobei”, undeva departe, pe meleagurile Dorohoiului natal, poetul ni se confesează, provocându-ne, după cum spune el însuși, „la un dialog cu inima și visurile noastre”. Nu-mi rămâne decât să salut acest al patrulea „punct cardinal” al spațiului artistic livanian și să implor binecuvântarea Dumnezeului harului peste aceste *Destăinuiri*, spre a sluji cauzei glorioase a Evangheliei Domnului Isus Cristos.

București, august 1996
Constantin Moisa

PRECUVÂNTARE

Orice inimă omenească simte nevoia să împărtășească secretele sale altei inimi. Nevoia de comunicare este profund umană și aparține, în ceea ce privește dreptul de Autor, Creatorului care a scris în sulul Cărții: „*Să facem Om după chipul Nostru ...*” (Gen. 1:26a).

Înainte de a vorbi primului om, Dumnezeu-Tatăl a împărtășit planurile Sale Fiului și Duhului Sfânt. În același scop a instituit El și familia: cea dintâi, căzută chiar în Eden la șoaptele Ispititorului, și cea de a doua – Familia spirituală –, TRUPUL LUI CRISTOS, aflat într-un continuu proces de creștere și zidire „*până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor*” (Fapte 3:21).

Dumnezeu Și-a destăinuit inima Sa în Biblie, chemându-ne „*la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru*” (1 Cor. 1:9b).

Mi-am pus din nou la lucru, după cum vedeți și în acest volum, darul și nevoia de a vă face confesiuni, în versuri, unele mai vechi, altele mai noi, toate însă cu dorința de a zidi „*pietrele vii*” din Casa duhovnicească al cărei Mare Preot este Domnul Isus Cristos.

Adresându-mă tinerilor și, de fapt, tuturor iubitorilor de poezie creștină, vă mulțumesc, dragii mei, dacă mă veți socoti vrednic de un dialog cu inima și visurile voastre pe undele prezentelor „*DESTĂINUIRI*” ocazie cu care vă asigur de toată dragostea și considerarea mea personală.

Cu prietenie,
Corneliu Livanu
Octombrie 23, 1994, București

CINE SUNT?...

Mă trag din cel dintâi Adam,
dar mi-am schimbat spița de neam.
Oricum, nu cred că sunt erou,
ci-s păcătos, născut din nou.

Nu li-s vrăjmaș celor ce spun
că au maimuța ca străbun.
Dar știi tu Om cu chip de lord,
că părțile vor fi de-acord?

Căci nicăieri n-am auzit
maimuțele să fi pornit
lui Dumnezeu să-i spună „Nu!”
cum omul deseori făcu.

Să-și lase ele puii lor
pe-un vârf de pom amețitor..
sau să-i arunce-n chip ciudat?!...
Aceasta nu li s-a-ntâmplat.

Nu și-au făcut născând proiect
cu gând viclean, perfid, abject,
pădurea s-o prefacă-n scrum
și-ai săi locuitori în fum.

Mă-ntreb smerit în duhul meu:
„De unde vin? Cine sunt eu?”
Sunt fiu al Tatălui ceresc;
Din El și pentru El trăiesc...

Odinioară, cine-am fost?
Un rob sărman, fără-adăpost.
Dar astăzi merg, cu pas decis,
spre Țara mea, spre Paradis...

Ieri, alergam după năluci...
Dar de pe dealul cu trei cruci
Isus, răbdând în chinul greu
ca Fiu de Om și Dumnezeu,

El mi-a vorbit, m-a luminat:
„De crezi în Mine ești salvat!”
Și-un crin ceresc a înflorit
în gândul meu cel fericit.

Ce sunt acum? Un fir deplin.
Un strop de har și de suspin.
Și-atunci când Domnul va veni
în slăvi de vis cu El voi fi.

Răspunsul clar și-adevărat
mi-l dă Cuvântul încercat
când pentru Mesia trăiesc
și vechiul eu îl răstignesc.

Citiți-I Cartea și vedeți
ce plin de har și frumuseți
e Domnul păcii, Crin etern
din care raze vii se cern.

Prin El mă-nalț și pot să zbor
pe-aripi de cântec și de dor
spre Jubileul cel sublim
al Noului Ierusalim.

Prin Duhul Său cel bun și blând
eu pot zidi cetăți de gând
din care să-L ador mereu
pe Domnul Dumnezeuul meu,

ca un boboc pe ram de-april
setos de-al ciocârliei tril,

ca raza soarelui senin
ce-aduce tuturor alin.

*

Eu nu-s mai mult decât un strop
de-ngrijorări ce curg potop.
Dar harul sfânt și iertător
mi-i scut, povață și izvor.

N-aveam nimic în mine sfânt
când ars de soare și de vânt,
purtând povara mea cu greu
m-am reîntors la Tatăl meu:

*„Decât al patimilor ciob
mai bine, Doamne, să-Ți fiu rob!”*
Dar n-am putut nici să vorbesc
când brațul Tatălui ceresc

m-a-mbrățișat și mi-a vorbit:
*„Te-aștept de mult, o, fiu iubit,
la Jertfa sfântă din Calvar
să-ți dau iertarea Mea în dar!”*

Veniți, prieteni dragi, acum
din tristul rătăcirii drum
în Casa Tatălui ceresc
unde toți crinii înfloresc!

Și unde îngerii în zbor
Îl laudă pe Creator.
Iar sfinții toți Îl preamăresc,
I Se închină și-L iubesc.

Ciclul 1

DEȘTĂINUIRI DE INIMĂ

*„O, adevărat și cu totul vrednic de primit
este cuvântul care zice:*

*«Cristos Isus a venit în lume
ca să mântuiască pe cei păcătoși,
dintre care cel dintâi sunt eu»”.*

(1 Timotei 1:5).

AMINTIREA ȘCOLII

Din când în când mă poartă gândul
Spre-acel tărâm imaculat
Ce-mi oferea căldura verii
Din satul meu de altădat.

Mergeam voios la școală toamna
Cu cărți, caiete, cu ghiozdan.
Curgea alene timpul orei.
Vai, ce neliniștit eram!

Mă străduiam să scriu mai bine
Dar degetele-mi tremurau.
Muștrați de-nvățătoarea clasei
Colegii scrisul terminau.

Așa mi-a fost mereu în viață
Tot începutul meu timid.
Crescut-am blând de dimineață
Dar parcă-ntr-un teren arid.

Aveam atâtea visuri grele
de la ai mei despre Isus.
Dar cum să zbori cu multe piedici
Pe care-atâția mi le-au pus.

Sărac și plin de inocență,
Udat cu multe ploi de har,
Simțeam cum Mâna nevăzută
Mi-a pus în față un hotar.

„Acest convoi nu-i pentru tine,”
mi-a spus Păstorul cel de sus.
„Tu mergi pe Calea cea îngustă
Și nu vei fi nicidecum răpus!”

Trecut-au anii peste lume
Și peste viața ce-o trăiesc.
Dar port mereu cu-a mea ființă
Povața Mielului ceresc.

În școala Lui eu voi rămâne
Smerit, voios și plin de zel.
Și nu mă tem de-ocara lumii
Când Îl urmez pe blândul Miel.